

Pondělí po 2. neděli adventní

Iz 35,1–10

- ¹ Poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkveté kvítím.
² Bujně rozkveté, radostně bude jásat a plesat. Bude jí dána sláva Libanónu, nádhera Karmelu a Šáronu. Ty **uzří slávu Hospodinovu, nádheru našeho Boha.**
³ Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím.
⁴ Řekněte nerozhodným srdcím: „**Bud'te rozhodní, nebojte se!** Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit.“
⁵ **Tehdy se rozevřou oči slepých a otevřou se uši hluchých.**
⁶ Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat. **Na poušti vytrysknou vody,** potoky na pustině.
⁷ Ze sálající stepi se stane jezero a **z žíznivé země vodní zřídla.** Na nivách šakalů bude odpočívat dobytek, tráva tam poroste jako rákosí a sítí.
⁸ Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat **cestou svatou.** Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci.
⁹ Nebude tam lev, dravá zvěř na ni nevstoupí, vůbec se tam nevyskytne, nýbrž půjdou tudy vykoupení.
¹⁰ **Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí.** Přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavách. **Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek.**

Lk 5,17–26

- ¹⁷ Jednoho dne učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval.
¹⁸ A hle, muži **nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý,** a snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj.
¹⁹ Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a **spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše.**
²⁰ Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: „**Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.**“
²¹ Zákoníci a farizeové začali uvažovat: „Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy než sám Bůh?“
²² Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl jim: „Jak to, že tak uvažujete?
²³ Je snadnější říci ‚Jsou ti odpuštěny tvé hříchy‘, nebo říci ‚Vstaň a chod‘?
²⁴ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,“ řekl ochrnutému: „**Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.**“
²⁵ A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha.
²⁶ Všechny zachvátil úžas a chválili Boha. Byli naplněni bázní a říkali: „Co jsme dnes viděli, je nad naše chápání.“

Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykveté poušť. Bujně vykveté, zajásá, zaplesá, zavýská. (...) Na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

Řeka v poušti

Cestovatel zabloudil v poušti a zoufale hledal vodu. Vlekl se s námahou na vrcholek duny, pak na další a ještě na další, v naději, že někde zahlédne nějakou studnu. Díval se stále všemi směry, ale marně. Když se potácel dál, zakopl o suchý keř a upadl na zem. Zůstal ležet jak dlouhý, tak široký a neměl už sílu vstát, ani chuť bojovat, ani naději, že tu hroznou zkoušku přežije. Zatímco tak bezradně a nešťastně ležel, uvědomil si najednou, jaké je v poušti ticho. Na všech stranách vládl majestátní klid, který rušil jen tichounký šelest, který bylo schopné slyšet jen to nejcitlivější ucho v tom nejhlubším tichu: zvuk tekoucí vody. Zvuk v něm oživil naději, takže vstal a šel dál, dokud nedošel k potůčku průzračné a chladné vody.

Když se před tebou otevře mnoho cest a nebudeš vědět, po které se vydat, nezkušej po nějaké vyrazit, ale sedni si a počkej. Nadechni se s hlubokou důvěrou, s níž ses nadechl toho dne, kdy jsi přišel na svět, nenech se ničím vyrušit a čekej, čekej. Nehýbej se, mlč a poslouvej své srdce. Když k tobě promluví, zvedni se a jdi, kam tě volá.

Bruno Ferrero – Rosa pro duši, Portál 2014